

TRASSUS
en de **LEELW**

1. DE GROTE GLADIATOR



Gerard van Gemert
Trassus en de leeuw
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties en reekslogo: Rudi Jonker
Trefw.: klassieke oudheid, avontuur, gladiatoren, Rome
NUR 282
ISBN 978 90 448 3965 4
D/2021/4124/036
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.gerardvangemert.nl
www.rudijonker.nl

‘Sta je nou te huilen, Trassus?’

Zo onopvallend als mogelijk veegde Trassus de tranen van zijn wangen.

‘Wees blij dat je hier bent.’ Zoals vaak had Trassus’ vader een teleurgestelde toon in zijn stem. ‘Niet veel kinderen mogen op deze plek komen.’

Dat wist Trassus wel. Vanochtend had hij op school verteld dat hij naar de catacomben van het Flavisch amfitheater mocht. Alle kinderen waren jaloers. In dat gebouw, dat ook wel het Colosseum werd genoemd, was niemand van hen ooit al geweest.

‘Ik weet het.’ Hij probeerde het zonder trilling in zijn stem te zeggen. Want nu was hij hier en zag hij al die leeuwen en tijgers in de kooien. Hij begreep waar die vanmiddag voor gebruikt zouden worden. Of beter nog, wat die wilde dieren vanmiddag in de arena met de gevangenen gingen doen. En als hij daaraan dacht, kwamen de tranen vanzelf. ‘Spelen’ noemden ze zo’n slachtpartij.

‘Vind je ze niet groot en machtig, Trassus?’ Zijn vader ging op zijn hurken bij een van de kooien zitten. ‘Kom hier, dan kun je ze van heel dichtbij bekijken.’

Met kleine pasjes liep Trassus naar de kooi. Hij hield zijn ogen op de tijger gericht, die rondjes liep in de kleine ruimte. Steeds als hij langs zijn vader liep, liet het grote dier zijn tanden zien.

‘Kom, Trassus.’ Zijn vader trok Trassus aan zijn arm dichterbij. ‘Pak dat ding.’ Hij wees naar een stok die een stukje verderop lag.

‘En stop het door de spijlen.’

Trassus deed wat hem gevraagd werd. Met trillende handen duwde hij de stok in de richting van de tijger. Met een luide grom haalde de tijger met zijn poot uit naar de stok. Trassus schrok en viel achterover.

Zijn vader viel ook achterover, maar dan van het lachen. ‘O Trassus, wat ben je toch een angsthaas! Jij bent niet voor de strijd in de wieg gelegd, hoeveel je de gladiatoren ook bewondert.’

Trassus herpakte zich. Hij wilde juist wel een strijder worden! Maar hij zou dan niet tegen dieren vechten. Dat vond hij zielig. En ook niet als een gladiator, op leven en dood. Dat vond hij helemaal verschrikkelijk. Zijn droom was om eerlijke gevechten te houden zonder dat iemand doodging of gewond raakte. Alleen maar om te zien wie de sterkste was. Hij had het nog nooit tegen iemand gezegd, want hij wist zeker dat hij dan ook uitgelachen zou worden. Het was natuurlijk ook een raar idee.

Hij pakte de stok weer op en liep naar de kooi. Nu hield hij de stok met twee handen vast terwijl de tijger ertegenaan sloeg. Het leek wel of iemand er met volle kracht tegenaan schopte, zo hard voelde het. Maar het lukte Trassus deze keer wel om de stok vast te houden.

‘Zo, jij bent niet bang uitgevallen.’

Trassus draaide zich om om te zien welke zware stem hem toesprak. ‘Urbicus,’ zei hij zacht terwijl zijn ogen groot werden.

De grote gladiator lachte. ‘En wie ben jij?’

‘Trassus,’ antwoordde die, nog altijd onder de indruk omdat hij tegenover een van de allerbeste gladiatoren stond.

Urbicus draaide zijn hoofd in de richting van Trassus’ vader. ‘En wat doet u hier?’

Trassus merkte dat zijn vader ook even uit het veld geslagen was door de enorme spierbundel die pal voor hem stond.

Zijn vader moest omhoogkijken om Urbicus recht aan te kunnen kijken. Hij moest een keer slikken voor hij iets kon zeggen. ‘Mijn naam is Quintus. Ik ben senator.’

‘En deze kleine jongen is uw zoon?’ Het leek wel of de stem van Urbicus de pilaren liet trillen.

‘Ja, Trassus is mijn zoon. Neem hem maar niet kwalijk dat hij zo bang is uitgevallen.’ Quintus haalde verontschuldigend zijn schouders op.

‘Is dat zo, Trassus?’

Trassus wilde niet dat Urbicus hem een bangerik vond, dus zei hij: ‘Nee hoor, ik vind het gewoon zielig voor deze dieren dat ze gevangenzitten.’ Hij keek van Urbicus naar zijn vader en weer terug.

‘Echt?’ vroeg Urbicus.

Trassus hoorde zijn vader een diepe zucht slaken. Meteen vreesde hij dat de grote gladiator in lachen uit zou barsten. Maar Urbicus knikte ernstig.

‘Dat vind ik ook,’ zei Urbicus. ‘Dieren horen niet in een kooi of een arena. Die horen in de wildernis te lopen en niet opgesloten te zitten. Dieren zijn er niet om mensen te vermaken. En al helemaal niet om uitgehongerd te worden. Vindt u ook niet, senator?’

Trassus zag dat zijn vader even niet wist wat hij moest antwoorden. Maakte Urbicus nou een grap of was hij serieus?

‘Uhm,’ antwoordde zijn vader, ‘ik vind dat ... uhm ... wilde dieren niet in een kooi thuishoren.’

Urbicus’ ogen begonnen te glimmen. ‘Dan laten we ’m vrij.’



Urbicus liep naar de kooi en opende het slot van het traliewerk. Trassus voelde dat zijn hart sneller ging kloppen. Als de tijger nu tegen de deur zou duwen, zou die opengaan en was de tijger vrij.

Zijn vader deed een stap achteruit, met een gezicht dat ineens helemaal wit kleurde. 'Dat zou ik niet doen.' Hij had een klein stemmetje. 'Ik weet wat die beesten kunnen doen met mensen.'

Trassus had zijn vader weleens horen vertellen wat er gebeurde als de wilde dieren in de arena losgelaten werden terwijl de veroordeelden ongewapend op hun lot zaten te wachten. Meestal deed Trassus dan zijn handen voor zijn oren. Hij kon het niet aanhoren, omdat hij wist dat hij er 's nachts niet van kon slapen.

Met een grijns op zijn gezicht sloot Urbicus het hok weer af. 'Nou vooruit,' zei hij. Daarna legde hij zijn hand op Trassus' hoofd. 'Ik moet zo meteen vechten. Ga je met mij mee om alles van dichtbij te bekijken?'

Trassus kon het bijna niet geloven. Urbicus, de grote gladiator die al meer dan twintig gevechten had overleefd, wilde hem meenemen naar de arena.

'Moet ik dan ook in de arena staan?' Trassus vroeg het maar even voor alle zekerheid.

Urbicus schoot in de lach. 'Natuurlijk niet.'

Trassus keek naar zijn vader. In zijn ogen zag hij dat hij liever zelf met Urbicus was meegegaan. Maar toch gaf hij toestemming dat Urbicus Trassus meenam.

'Kom. Hierheen.' Urbicus stak zijn hand uit.

Trassus' hand verdween in de enorme knuist van de gladiator.

'Niet schrikken hoor, van al die grote mannen,' zei Urbicus. terwijl ze door de catacomben liepen. 'Goed onthouden hoe we

lopen. Want als ik mijn gevecht verlies, moet je de weg in je eentje terugvinden.'

Trassus schrok. Hij dacht dat Urbicus nooit zou kunnen verliezen, maar dat was natuurlijk onzin. Hij leek zenuwachtiger voor het komende gevecht dan Urbicus zelf.